

כגון שהמיס שומן חטאת וסך בו צלי של שלמים, ונבלע בו.

יכול נגע בשר חטאת **במקצת חתיכה** אחרת **יהא** כל החתיכה **כולו פסול**, ויקדש כמותה?

תלמוד לומר "יגע". שהיה יכול לכתוב "הנוגע" וכתב "אשר יגע", הרי זה משמע שמקום הנגיעה בלבד מתקדש! ודורשים: **הנוגע פסול!** שרק מקום הנגיעה יקדש.

כיצד יתקיימו שני הדברים, שעל ידי הבליעה מתקדש, ומאידך אינו נפסל אלא מקום הנגיעה ולא יותר?

חותך את מקום שבלע, שכל מקום שיש בו בליעה קרוי נוגע והוא מתקדש, ושאר החתיכה שלא נתפשטה הבליעה לשם, לא נתקדש.

וממשיכה הבריייתא לדרוש את דברי הכתוב:

"בבשרה" — ולא בגידו, ולא בעצמות, ולא בקרניה, ולא בטלפים. שלענין לקדש בלוע,

צריך בשר דווקא, ואלו אינם בשר.

"יקדש" — להיות כמוה, שתהיה החתיכה הכולעת ממנה, כמו הבליעה שנבלעה בה.

הא כיצד נהיית כמוה?

אם פסולה היא הבליעה, כגון פיגול או נותר או פסול אחר, **יפסל** הכולע ממנה.

ואם כשרה היא, גורמת היא לחתיכה שבולעת ממנה שלא יהא רשאי לאוכלה כמו דינה שבתחילה, אלא **תאכל כחמור שבה**. כגון אם נגע בשר שלמים בבשר חטאת, ובלע ממנה שמנונית, יאכל בשר השלמים כחומר דין בשר חטאת שנבלע בה.

ופרכינן: **אמאי** תיפסל החתיכה הכשרה משום שנבלע בה קצת מן הפסולה? **וניתי עשה** "ואכלו אותם" שכתוב לגבי כשירה, **ולירחי את לא תעשה** (71) "לא תאכל" שכתוב לגבי פסולה.

ומשנינן: **אמר רבא: אין עשה דוחה את לא**

מצטרף לאיסור בקדשים ולא משום טעם כעיקר. ועמד בזה **בצאן קדשים** שבסוגיא בניזר מבואר שטעם האיסור משום טעם כעיקר. אכן בסוגיא בפסחים משמע משום התר מצטרף לאיסור.

71. הקשה **העמודי אור** [נא] הרי בפסולים יש גם עשה לשורפם. ואין עשה דוחה עשה ומה קושיית הגמרא. **והחזו"א** תירץ שבפסול **בלוע** אין מצוות שריפה. עוד כתב לדון שיתכן שהאוכל קודש פסול אינו **עובר** על עשה של שריפה. רק שגורם שלא יוכל לקיימו ואין זה נקרא עשה שימנע עשה אחר.

ובקרן אורה הקשה הרי לפי מה שפרש"י שהבליעה אוסרת משום שההתר מצטרף לאיסור,

אם כן כשאכל כזית שחציו איסור וחציו התר כבר עבר בלאו כיון שגם ההתר מצטרף לאיסור והוא כמו שאכל כזית איסור. ואילו העשה אינו מתקיים רק כשאכל כזית מההתר. ותירץ שזה נקרא בבת אחת כיון שכבר באכילת החצי כזית התר מתחיל את המצווה וכשגומר הכזית נשלמת המצווה.

ובאמת בכל עשה דוחה לא תעשה באכילה זה כך, שמשעה שאכל חצי שיעור יש כבר איסור דאורייתא למאן דאמר חצי שיעור אסור מן התורה. ואילו העשה רק כשמשלים הכזית. והתירוצו הוא כדברי הקרן אורה שגם באכילת החצי כזית היא תחילת המצווה ונגמרת כשמשלים הכזית. עוד הקשה בקרן אורה